

Kebnekaise 4.-13.7.2008

Kevättalvella 2007 kävimme Olhavalla, Repoveden kansallispuistossa, rämpimässä Lvyk:n jäätikkökurssin I-osan. Silloin jo ilmoittauduimme Kebnelle, mutta emme mahtuneet mukaan vielä kesällä 2007, vaan jouduimme odottelemaan ylimääräisen vuoden.

Matkaan lähdimme vihdoin perjantaina 4.7.2008 Paavo Nurmen patsaan kupeesta Helsingistä. Päivä oli kesän lämpimin ja porukkamme erottui hyvin Stadikalle valuvien auringonpalvojen lomasta jättikokoisten rinkkojen, makuupussien ja –alustojen, telttojen ja lumilapioiden ansiosta. Matka taittui Reissu-Ruotin linja-autolla niin mukavasti kuin se vain on täpötäydessä bussissa mahdollista 4-tietä pitkin. Matkan ohjelmaan kuului solmusulkeisia prusikeilla, videoita ja köysistöjen muodostus. Tornioista ajettiin Ruotsin puolella ja siellä suoraan Kiirunaan, jossa pidettiin aamiaistauko paikallisen hotellin aamiaisbuffaa hyödyntäen. Viimeiset hankinnat tehtiin ICA:ssa ja kouluttajien ohjeiden mukaan useimmat vierailivat myös Systembolagetissa.

Kiirunasta matkasimme reilun tunnin Nikkaluoktan pieneen kylään, Sarrin retkeilykeskukseen, jonne jätimme katu-uskottavuuden ja siviilikamamme säilöön. Vaellusreleet päälle ja loput rinkkoihin tai pikkureppuihin, jotka kasasimme kahteen valtavaan röykkiöön paksujen verkkojen päälle odottamaan kuljetusta leiriimme. Helikoptereita oli kaksi, jotka kuljettivat 4 henkilöä kerrallaan noin 10 – 15 min kestävän matkan Storgläcierille, jonne muodostimme seuraavan viikon ”kodin”, perusleirin. Nikkaluoktan lämpötila 12°, aurinko paistoi muutamien pilvien lomasta ja hekookyti oli mahtava kokemus. Varsinkin leiriin lähestyminen oli hienoa – valkoista jäätä ja lunta vasten ahersi joukko värikkäitä muurahaisia muutamien jo pystyssä olevien kouluttajien telttojen vieressä. Ensimmäisenä tehtävänäimme olikin kaivaa teltpaikat, jotka suojaisivat tuulilta ja puhureilta niin telttoja kuin niiden asukkaitakin. Vaarnoillahan ei pehmeässä lumessa tee mitään, joten telttanarut kaivettiin noin metrin syvyydelle ja kiinnitettiin sinne lumiankkureiden avulla. Telttojen pystyttämisen ja kiipeilyvarusteiden lainaksikuitaamisen jälkeen muodostimme köysistöämme ensimmäistä kertaa kouluttajamme Juha Ohtosen opastuksella ja tarkistimme, että kaikilla oli tarvittavat varusteet, oikein kiinnitettynä ja suljettuina. Ensimmäisenä iltana tarvoimme Juhan jättimäisiä askelia seuraten leirimme läheisimmälle Kebnetjåkkan lumirinteelle harjoittelemaan self-arrestia, rinteeseen pysähtymistä kaatumisen, liukumisen tms. seurauksena. Nyt tosin irrottauduimme köydestä ja jokainen sai omaan tahtiinsa kokeilla itsensä pysäyttämistä milloin pää edellä vatsalleen hypättyään, milloin taas selällään liukuen. Leiriin päin tullessamme saimme ohjeita railoalueella liikkumiseen, merkkien tulkittamiseen ja kanssavaeltajien varoittamiseen. Muistelimme myös miten tehdään kenkä-hakku –varmistus tai istumavarmistus railoa ylittävälle. Myöhäinen illallinen (pekonipastaa), vähän kamojen virittelyä teltassa (kuten ihmettelyä miten ihmeessä hanskat saa kuivattua) ja sitten unten maille vähän ennen puolta yötä.

Sunnuntai-aamuna 6.7.2008 jäätiköltä nousi sumua ja usvaa, joka vyöryi ylitsemme auringon paistaessa sumuverhon läpi. Jäätikön alapuolella oli mustanpuhuvia pilviä, jotka enteilivät lumisadetta. Aamutoimiin kuuluvien 2 tunnin aikana sää ei olennaisesti muuttunut, aurinko paistoi ja mustat pilvet tulivat välillä hieman lähemmäksi, välillä taas vetäytyivät kauemmaksi. Klo 9.00 koko köysistö oli kasassa ja lähdimme tarpomaan jäätikköä ylöspäin. Muiden jatkaessa matkaa pidemmälle, kuka minnekin, jäimme rinteeseen harjoittelemaan Z-taljan tekoa. Ensin talja tehtiin kouluttajamme Juhan johdolla yhdessä, sen jälkeen hän ”putosi” railoon ja meidän tehtävänäimme oli saada hänet ylös. Jokainen johti vuorollaan Z-taljan tekoa, muiden avustaessa silloin kun itse kunkin muisti pätki. Lähes kolmen tunnin jälkeen olimme lähinnä jäässä, janoisia ja nälkäisiä. Rivakasti ylös ”Nipen” (Södra Klippberget) juurelle, jossa riisuimme jääraudat pois ja söimme lounaan. Aurinko lämmitti ihanasti ja huomasimme, että ne kaukana olleet mustat pilvet olivat kaikonneet kokonaan pois. Hannu oli huonokuntoisen oloinen ja kyselimme pystyykö hän jatkamaan vai jääkö juurelle odottamaan meitä. Hannu vakuutti pystyvänsä tulemaan mukaan ja

ruokaa ja juomaa saatuaan hän piristyi. Nipen valloitusta joutuimme hieman jonottamaan muiden köysistöjen edessä edellämme. Olhavan jäsen kiviseinämän kiipeämisyhteyden jälkeen Heidi oli varma, ettei kalliokiipeilystä tule mitään ja se osa koulutusta on haastavinta ja ”ikäväntä”. Toisin kävi. Kunhan kivilohkareiden yli oli päästy ensimmäiseen pieneen kiipeilykohtaan, josta sai jo etsiä otteita ja punnertaa ylöspäin, oli mahtava fiilis huomata, ettei se olekaan niin toivotonta – näin helppossa paikassa ainakaan. Nippe, 1742 m, huiputettiin ja hetken valokuvataun jälkeen laskeuduimme köyttä pitkin 20-30 metriä alaspäin, jonka jälkeen taas rämmimme lohkarikon läpi takaisin alas Nipen juurelle ja sieltä leiriin. Reissussa kaikkiaan 11 tuntia. Iltaruokana kuskusta, jauhelihaa ja tatteja sekä porkkana-ananasraastetta. Upea päivä.

Maanantaina 7.7.2008 aurinko paistoi pilvettömältä taivaalta. Olimme alustavasti suunnitelleet Kebnen huiputusta tälle päivälle, mutta sinne oli lähdössä 7 muuta köysistöä ja edellispäivän odottelukokemuksesta viisastuneina päätimme lykätä Kebnevalloituksen tiistaille. Heidi oli herännyt klo 5 migreeniin ja vaikka oli ottanut lääkkeitä niin aamu oli hirveä. Ylös ei punkasta päässyt ennen kuin klo 8 hän pakotti itsensä nousemaan ja oksentamaan kerran ja vielä toisenkin. Pakkosyöntinä puuroa, lisää lääkkeitä, hiljaa hengitystä... Hannu teki aamiaisen ja laittoi kaikki kamat valmiiksi – eväät, juomat, taukovaatteet... Pitkän harkinnan jälkeen Heidi päätti lähteä muiden mukaan. Hommahan menee niin, että jos yksikin köysistön jäsen joutuu syystä tai toisesta palaamaan leiriin, joutuu koko köysistö tulemaan mukana – kukaan ei kulje jäätikköalueella yksin ilman köysistön varmennuksia. Aamun vauhti ei onneksi päätä huimannut, sillä joukkoa veti ryhmän pienikokoisin nainen, Pirjo, ja askelmat ylämäkeen oli lyhyitä. Reilun tunnin tarpomisen ja lumivyöryn näkemisen jälkeen saavuimme Tripassetin (tsekkia kirjoitusasu) juurelle ja edessämme nousi 60° lumirinne, jota lähdimme nousemaan tarkkaan askeltaen. Lumen loputtua keräänyimme varmistukselle pienehkölle lipalle, jossa pidettiin tauko jäärautojen riisumiseksi ja veden hörppäämiseksi. Koska lähes koko ajan hikoili, vaikka päällä oli vain urheilupaita, tuntui, että juominen jäi liian vähälle. Camelbag olisi varmaan oiva ratkaisu, sillä reppua ei kerta kaikkiaan voinut irrottaa missä vain tai milloin vain. Kiipeäminen Tripassetia pitkin Kebnepaktelle (1982 m) oli pääasiassa muuten helppoa, mutta yläpuolella kiipeävän oli varottava tiputtamasta irtokiviä alhaalla tulevan niskaan ja sen alempana tulevan oli varottava niitä kiviä, joita yläpuolella kiipeävä väkisinkin alaspäin tiputti. Välille olimme melkoisessa kivisateessa... Jos olimme tähän mennessä tottuneet varoittelemaan toisiamme railoista huutamalla ”railo”, niin nyt kuului vähän väliä ”kivi”, eikun ”KIVI”. Pienimmät kivet olivat tikkuaskin kokoisia, nyrkin kokoisiakin tuli ja päivän aikana saimme pari jalkapallon kokoista murikkaa tippumaan vaarallisesti. Hannu tuli köysistön viimeisenä ja keräsi varmistukset pois. Ylösnousussa oli vain yksi hieman haastavampi kohta, jossa oikeasti joutui miettimään, mihinkä jalkansa ja kätensä asettaisivat, koska suoraan edessä, niin hyvin tarjolla oleva liuskekivi oli aivan irtonainen, eikä siitä voinut ottaa tukea. Silloin viimeistään Heidille tuli fiilis, että kalliokiipeily on kivaa! Lähes huipulla (1950 m) pidimme tauon ja söimme lounaan noin klo 16.00 ja ihailimme joka suuntaan avautuvia maisemia. Länteen ja pohjoiseen katsoessa näki lumirinteisiä vuoria silmän kantamattomiin ja edellispäivänä valloittamamme Nippe oli säälittävän pikkuinen siinä alapuolellamme. Lumiharjannetta pitkin kuljimme Halspasetin kohdalle ja laskeuduimme kivilohkareikkoa pitkin sen ”satulaan”. Jyrkkää lumirinnettä laskeutuminen alas köysistönä oli jollekin pelottavaa, joku muu taisi olla hieman väsynyt päivän koitoksista ja jollekulle alastulo oli rentouttavaa ja helppoa askeltamista. Päivän pituus reilut 10 tuntia, joten iltatoimien ja illallisen (mummon muusi, viherpippurikastike, jauheliha) jälkeen uni maittoi jälleen. Edellistäkin upeampi päivä, tosin Heidiä harmitti märiksi kastuneet vaelluskengät!

Tiistai 8.7.2008. Pilvetön taivas, aurinko paistoi, todella lämpimän tuntuinen aamu, teltassa kuuma kuin saunassa. Aamutoimet ja matkaan klo 9.30 – suuntana Kebnen valloitus. Hannu oli köysistön ykkösenä ja eteni kuin höyryjuna, tasaisella ja vakaalla mutta sopivalla tahdilla. Ladyline oli Jukkiksen johdolla lähtenyt tuntia meitä ennen liikkeelle ja saimme heidät kiinni Halspasetin rinteessä. Tosin he kirivät itsensä rinteeseen päälle ennen meitä kun vielä kuljettelimme varmistuksia takaa Hannulle. Hannulta varmistusten teko sujui reippaasti, Heidiltä sen sijaan niiden ylössaanti

kesti välillä kauemmin. Varsinkin deadmanit olivat puretuneet syvälle ja tiukkaan lumeen, joten ne eivät enää vetäisemällä nousseet vaan ne piti kaivaa ylös. Kojootit olivat helpompia. Jukkis ja tytöt päästivät meidät ensin kiipeämisosuudelle ja lähdimme jääraudat jalassa kapuamaan kallioseinämää ylös. Aluksi jääraudat tuntuivat olevan tiellä eikä niihin meinannut luottaa. Sen jälkeen kun rautojen etupiikeillä oli pari kertaa seissyt jossain kallionkolossa ne alkoivat tuntua toimivilta kapistuksilta myös kiipeämisessä. Välillä olimme paikoissa joissa olisi päässyt suihkuun kun lumi ylhäällä sulii ja tippui suihkuna alas niskaamme. Välillä taas oli kuivaa kalliota, sitten taas lumen peittämää kalliota. Ei kuitenkaan vaikeaa – mitä nyt pari camua oli puretunut niin kallion koloihin kiinni, että Heidillä oli työmaata niidenkin irrottamisessa. Kalliorinteen jälkeen päästiin taas tarpomaan lumella. Oli lämmintä, upeat maisemat, todella hyvä fiilis. Nordtoppenilla pidimme lounastauon ja siellä oli ryhmä ruotsalaisia, jotka olivat paikallisoppaan kanssa lähteneet ”turistipolkua” pitkin huipulle ja jatkaneet vielä Nordtoppenille kapeaa harjannetta pitkin. Oli heillä kypärät ja köysi, mutta kyllä varustus ja liikkuminen oli huomattavasti alkeellisempaa ja huolettomampaa kuin meidän. Nordtoppenin (2097 m) ja Sydtoppenin (2114 m, joka on siis Kebnekaisen huippu) välillä on hyvin kapea harjanne, jossa on syytä liikkua kieli keskellä suuta. Toisella puolella oli suuria lumilippoja, joten niiden päälle ei ollut mitään asiaa, toiselle puolelle taas oli suoraa pudotusta – alas asti. Huipulla oli ”turisteja” lenkkareissa, vaelluskengissä, kumisaappaissa, shorteissa, hameissa, havaijipaidoissa, ilman paitoja... Porukkaa paineli edes takaisin ja kauhistelimme heidän menoaan ja oloaan huipulla. Itse he eivät varmaan ymmärtäneet liikkuvansa melkoisen vaarallisella paikalla, joka olisi vaatinut huomattavasti rauhallisempaa ja harkitumpaa olemista ja toistensa ohittamista. Huipulta laskeuduimme turistien mukana Toppstuganille, josta erkanimme ja laskeuduimme Björlings Glaciärille. Laskeutumiseen oli viritetty vajerivarmistus ja apuköysiä sen jälkeen kun paikallinen kiipeilyopas oli tippunut alas ja kuollut. Sinänsä reitti ei ollut vaikea laskeutua ja varsinkin kun oli vajerissa kiinni, uskalsi hyvin laskeutua ”kiipeilemällä”, ei vajerin tai köysistön avulla. Heidi ainakin hehkutti alastulon ihanuutta sen verran, että Juhakin kommentoi uuden kiipeilykärpäsen purreen... Aivan fantastisen päivän lopuksi Juha keksi ”pudota” raihoon aivan leirimme edustalla. Hannu ja Pirjo pääsivät melko pian taljan tekoon, mutta Satu ja Heidi makasivat urheilupaidoissaan lumessa seuraavat 27 min ja olivat kohtalaisen syväjäässä kun kuvitteellinen tilanne saatiin lopulta selvitettyä, eli Z-talja toimimaan. Sen jälkeen kaikille oli selvää, että taljan rakentamista on vielä harjoiteltava ja toimintaa nopeutettava! Leiriin palasimme 20.30, joten 11 tuntia saimme taas nauttia upeista kokemuksista. Heti leiriin saavuttuamme Juha kuuli muilta kouluttajilta ja kertoi meille, että päivän aikana oli sattunut onnettomuus, joka oli johtanut yhden kurssilaisen evakuointiin. Köysistön oli ollut tarkoitus lähteä nousemaan leirin puolelta Nipelle ja camua kiinnittäessä yksi kurssilainen oli saanut ”syliinsä” liuskekiven. Mies oli päässyt perääntymään muuten, mutta kivi tippui jalkaterälle. Jalka oli lastoitettu, mies peitelty makuupussiin ja avaruushuopaan ahkioon ja helikopteri oli hakenut hänet sairaalaan. Myöhemmin kuulimme, että jalka leikattiin 2 kertaa saman viikon aikana Ruotsissa ja Suomessa odotti vielä ainakin yksi leikkaus sen jälkeen kun hänet oli kuljetettu ambulanssikoneella Tampereelle. Puolikurssijuhlan kunniaksi päätimme paistaa lettuja koko köysistölle, joten ahtauduimme kaikki teltaamme syömään pannukakuiksi muuttuneita lettuja ja juomaan punaviiniä ja teetä. Innokkaimmat lähtivät muun porukan sekaan ulos jatkoille, Hannu ja Heidi kömpivät makuupusseihin, tunkivat korvatulpat korviin, silmälaput silmille ja saivat makeat unet.

Keskiviikkona 9.7.2008 oli edelleen pilvetön taivas. Ensimmäisinä ylhäällä (tai ehkä he eivät olleet koskaan nukkumaan menneekään) oli multisporttaaja-ryhmä, jotka herättelivät kouluttajaansa Myllystä pelkät valjaat päällä ja kypärä päässä. Matkaan piti kuulemma päästä. Mylly ei ihan lämmennyt ajatukselle edellisiltaisen nestetankkauksen jäljiltä. Joillakin oli yllättävästi paha olo iskenyt yön tunteina tai väsy painoi liikaa ja leiriin jäikin sinä päivänä muutamia ylinesteytyksen uhreja. Monet köysistöt olivat viisaasti sopineet lähtöajaksi vasta puolen päivän, jotta mahdolliset promillet ehti nukkua pois ja liikkuminen oli turvallista. Ryhmä 4 lähti matkaan normaalisti klo 9.30, päämääränään Puuhamaa! Puuhamaa sijaitsee Isfallsglaciärenillä, jossa pääsee pulaamaan raihoalueella mielin määrin. Storglaciäreniltä Isfallsglaciärenille siirryttäessä yltyi tuuli ja se oli

kylmää! Samalla kun irrottauduimme köydestä ja varmistimme reput parkkiin, pukeuduimme. Päällä oli villakerrastot, fleecepuserot, untuvatakit ja kuoriasut, pipot, kaulaliinat ja käsineet. Eikä ollut yhtään kuuma, vaikka aurinko paistoi pilvettömältä taivaalta. Aluksi jokainen laskettiin vuorollaan railoon ja sieltä sai prusikoida itsensä ylös. Sen jälkeen takaisin railoon pariin kertaan ja hakuilla ja jääraudoilla ylös. Ylhäällä tietysti varmistettiin jokaisen alasmenot ja ylöstulot. Jää oli pehmeää ja siihen oli helppo saada niin hakut kuin jääraudatkin pitämään. Myös Juha laskettiin railoon ja harjoiteltiin jälleen kerran Z-taljan tekoa, joka tällä kertaa sujuikin nopeammin ja jouhevammin kuin aiemmin. Nostimme Juhan raiosta myös vetämällä, ja totesimme sen olevan yllättävän helppoa ja nopeaa. Lopuksi laskeuduimme railoon yksitellen hakkua ja jäärautoja käyttäen ja nousimme toista, aavistuksen jyrkempää seinämää ylös. Heidn ja Hannun laskeutuminen ja nousu oli helppoa mutta erästä vaikeaa nousua katsoessamme mekin opimme, ettei aina kannata jäärapäisesti yrittää ylös-/eteenpäin, vaan joskus voi olla järkevää ottaa sivuaskel tai jopa palata alaspäin ja yrittää toisesta kohdasta uudelleen. Mielestämme Juha kouluttajana oli hyvä siinäkin, ettei hän (yleensä) antanut valmiita vastauksia mihin astua tai mistä kohdasta edetä vaan vastasi tyhmiin kysymyksiin ”tulette siitä, mistä parhaiten pääsette”. Niinpä... Lyhyt (8,5 h), mutta mukava puuhapäivä. ”Puuhamaa on hauska paikka, Puuhamaa on iloinen”.

Torstai 10.7.2008. Sumua, pilviä, lumisadetta, räntäsadetta, näkyvyys huono. Aamulla n. Klo 5 jokainen taisi herätä koviin ääniin – Nipen leirin puoleisella seinällä oli melkoinen kivivyöry. Päätimme pitää leiripäivän tai lepopäiväksikin sitä joku kutsui. Aamutoimet rauhassa ja n. Klo 11.00 aloitimme sulkeiset. Pääsimme kouluttajien isoon MSR-telttaan, jossa kertosimme teoriaa ja harjoittelimme solmuja yli 2 tunnin ajan. Lounaan jälkeen harjoittelimme uudelleen kenkä-hakku – varmistusta, istumavarmistusta ja sitten vielä Z-taljaa, joka vähitellen ja varsinkin Hannun ansiosta alkoi sujua. Pidimme vielä meidän teltassa Satun kanssa köysisulkeisia ja nautimme rauhallisesta iltapäivästä ja illasta maailmaa parantaen.

Perjantai 11.7.2008, edelleen räntäsadetta, pilvistä, sumuista. Klo 12.00 saakka oli aikaa pakkailla ja purkaa leiriä, sitten alkoi loppukoe. Kouluttajat vaihtoivat kokeeseen ryhmiä ja meille tuli Petri (?), joka puhui lähes lakkaamatta ja otti myös paljon valokuvia. Heti ensimmäiseen isompaan railoon hän hyppäsi, ei mitenkään tiputtautunut varovasti, vaan todellakin hyppäsi. Olimme ennakoineet ja laskelmoineet, että niin voisi käydä, joten edessä oli Hannu kaikkine varmistuksineen, sulkuineen ja liinoineen. Heidi kyykötöi äärimmäisen epämukavassa asennossa toisella puolella railoa kenkä-hakku –varmistuksessa, Pirjo istui tukevasti toisella puolella istumavarmistuksessa ja Hannu ja Satu rakensivat Z-taljaa. Talja onnistui muuten hyvin ja uhri saatiin pelastettua raiosta, mutta vinssausväli oli auttamattoman lyhyt ja niinpä miestä nytkyteltiin ylös hetki ja toinenkin. Rinteessä teimme asianmukaiset lumivarmistukset köysistölle ja lopuksi keräsimme porukan kasaan varmistaen aina perässätulijan nousun. Leiriin päin mennessä kouluttaja päätti vielä ”kaatua” rinteessä ja sen verran hän otti vauhtia, ettei Heidn self-arrest pehmeässä lumessa yksinään riittänyt pysäyttämään liukuvan vauhtia, vaan stoppi saatiin vasta sen jälkeen kun muidenkin hakut ja painot pureutuivat lumeen. Koe kuulemma meni ihan hienosti ja erityisesti saimme kiitosta kommunikoinnista. Lounaan jälkeen telta kasaan ja viimeiset kamat rinkaankin tai rinkan päälle kiinni. Hekon kyytiin sai laittaa vain kiipeilyvarusteet ja tyhjät pikkureput, joten reppujen lisäksi meiltä sinne ei mennyt muuta kuin Hannun valjaat. Klo 16.00 leirin johtaja piti leirin päätöspuheen, samalla kaikille jaettiin ”jäätikkövaeltaja”-kangasmerkki ja jokainen pääsi kätelemään jokaisen kouluttajan. Sen jälkeen hurjimmat kouluttajat pinkaisivat matkaan juosten (heidn kamat kulkivat hekolla), tarkoituksena oli rikkoo reittiennätys 2:11. Me muut lähdimme enemmän tai vähemmän rauhallisesti liikkeelle kantamuksiemme kanssa. Jäätiköllä oli sohjoa ja vettä, välillä upotti. Sen jälkeen oli lohkareita, lumista rinnettä (alas peppumäkeä rinka selässä – jess!), lisää lohkareita ja pato, jonka kautta pääsimme Smadjejähka-joen yli. Ilma oli kirkastunut ja aurinko paistoi, oli kuuma. Juoma- ja vaatteidenvähennystauko. Joen toisella puolella oli enää muutamassa kohdassa lohkareita, muuten polku alkoi olla helpompaa kulkea. Samalla tuli itikat – nuo pirulliset oliot, joita matkan varrella vihattiin vielä monen monta kertaa. Parin km päässä

padolta oli Juha rinteessä koipi pystyssä, nilkka turvoksissa. Emme jääneet siihen ihmettelemään, sillä paikalla oli pari muuta kouluttajaa, eivätkä he varmaankaan kaivanneet voivottelijoita. Hetken kuluttua paikalla ilmaantui heko, joka laskeutui ihan Juhan lähelle jyrkähköön rinteeseen voimajohtojen lomaan ja keräsi miehen kyytiin... 7 km jälkeen pidimme tankkaustauon, jolloin vähensimme Hannu-kamelilta kantamuksia ja siirsimme teltan ja kameralaukun Heidn kannettavaksi. Painon tasaaminen tuntui hyvältä idealta seuraavat 15 km. Polku kierteli jokea seuraten vuor(t)en alarinteellä. Pieniä jokia ja puroja oli vähän väliä, joten yhdellä vesipullolla pärjäsi, koska sen sai helposti (helposti ja helposti isot rinkat selässä) täytettyä. Reitti oli kaunis vaikkakin polku oli suurimmaksi osaksi hyvin kulunut, kivet olivat nousseet esiin ja siksi epätasainen. Paikoitellen oli pitkospuita, joita pitkin oli tasaista kulkea. Taukomme olivat hyvin lyhyitä, vain muutaman minuutin pituisia juoma- ja suklaataukoja, sillä itikat olivat heti kimpussamme ja niitä meni silmiin, suuhun, nenään ja korviin – oli pakko olla liikkeessä ja puhallella vaan naamalta itikoita pois. Viimeiset 5 km oli melkoista tuskaa eikä kävelyä helpottanut yhtään se, ettei matkalla ollut kilometritolppia vaan olimme oman arvion varassa. Perille pääsimme silloin, kun luulimme meillä olevan matkaa vielä n. 3 km – onneksi näin päin. Kello oli 23:58, eli 25 km matkaa teimme lähes 8 tuntia ja sinä aikana ehti moneen kertaa tulla uskonpuute. Heidn kokemuksen perusteella maratonin juokseminen on lasten leikkiä tähän suoritukseen verrattuna. Tilastoja varten kerrottakoon, että reittiennätys jäi odottamaan nopeampijalkaisia kouluttajia, Jukkiksen voittoaika 2:15 oikeutti vain tämän vuoden kunniaan.

Perillä meitä odotti kiinni mennyt ravintola (onneksi ei ollut nälkä), saunat (joista olisi saanut kuumaa vettä poleteilla, joita olisi voinut ostaa jos ravintola olisi ollut auki) ja Mökki, isolla ämmällä. Pirjon varaama mökki oli 6:n hengen mökki, josta vain sauna puuttui. Muuten oli kaikki mitä toivoa saattoi. Hyvät sängyt 2 makuuhuoneessa ja parvella, iso oleskelutila, kylpyhuone (ja lämmintä vettä), takka, lätytv... Saunan ja peseytymisen sekä teekupillisen jälkeen oli taivaallisen ihanaa kaatua oikeaan sänkyyn. Majoitimme muutaman ylimääräisen mieshenkilön vielä lattioille, ettei kenenkään tarvinnut pystyttää märkää teltaansa. Hyvin mahduttiin.

Lauantiaamuna 12.7.2008 suuntasimme valmiiseen aamiaispöytään. Sen jälkeen punnitsimme Heidn rinkan, joka painoi 28 kg sen jälkeen kun molemmat makuualustat olivat tippuneet jonnekin matkalle. Eli hetken aikaa rinna oli painanut n. 30 kg. Se on liikaa – ainakin jos aikoo tarpoa yli 25 km hyvin vaihtelevassa maastossa viikon fyysisen leirin päätteeksi. Kohtuullinen paino olisi ollut varmaankin n. 20 kg. Kamoja siirreltiin pussukasta toiseen sitä silmällä pitäen, että Hannu jää Pielavedellä pois ja menee Iisalmeen ja Kuusamoon jatkamaan lomaansa. Heidi toi loput tavarat kotiin. Linja-auto tuli n. 12.15 ja lähtemään pääsimme heti klo 13.00 jälkeen. Kiirunassa pizza-tauko, jonka jälkeen suuntasimme Suomeen. Tosin teimme vielä yhden lyhyen pysähdyksen Ruotsin puolella huoltamalla, jonka suureen jätesäiliöön jätimme viikon roskat □. Näin saimme lisää tilaa tavaratilaan ja pystyimme siirtämään sinne rinkkoja ja reppuja, joita oli jouduttu ottamaan bussin sisään käytävälle. Ilman kommelluksia matkasimme Helsinkiin, jättäen välillä porukkaa matkan varrelle.

Perillä Helsingissä sunnuntiaamuna 13.7.2008 klo 7.15 pääsi pari ärräpäätä. Olimme jättäneet Mersun Paavo Nurmen patsaalle, vaan nyt oli koko parkkipaikka tyhjä! Ei voi olla totta! Siirtokehoitus nökötti parkkipaikan kupeessa, mutta ei se siinä silloin ollut kun auton sinne jätimme. Siinä sai Heidi ihmettellä mistähän kulkupelin löytäisi, kaupungin autojensiirtoyksikössä oli vain puhelinvastaaja, joka kertoi, että puhelimeen vastataan arkisin klo 8.30 – 16.00. Kovin pitkälle ei voinut autoa lähteä etsimäänkään kun jaloissa oli 2 rinkkaa, 2 reppua, 2 paria kumisaappaita, 2 kiipeilysauvat, lumilapio... Onneksi taksi tuo ja taksi vie ja autokin löytyi maanantiaamuna Vauhtitien parkkipaikalta, ikkunassa 40 € pysäköintisakko.

Summa summarum – viikko oli fantastinen. Kaikesta arkisesta ja normaalista pääsi totaalisen irti. Päivät olivat tarpeeksi pitkiä ja vauhti sopivaa. Liikkumaan pääsimme erilaisissa ja eritasoisissa

paikoissa – uskomme, että olisimme pärjänneet kiperimmissäkin kohdissa. Juha olisi edelleen ykkösvalintamme kouluttajaksi, vaikkakaan hän ei pettymyksemme tainnut ottaa Hannun Toppstuganilla antamia vihjailuja tosissaan (Juha tietää mitä)... Toiste emme varmaan Kebnelle mene, se olisi tähän reissuun verrattuna takuuvarmasti pettymys. Myöskään Mount Blanc ei sytytä, lähinnä sieltä kuulujen massaturismijuttujen jälkeen. Kiipeilyä voisi kyllä jatkaa, samoin jäätikkö- tai talviolosuhteissa retkeilyä. Aika näyttää.

Varusteet meillä oli melko kohdallaan, suurimpana puutteena oli kotiin jäänyt kuoritakin huppu. Varsinkin jos tuulta, vettä, räntää ja lunta olisi tullut enemmän, olisi Hannu ollut pulassa ilman huppua. Seuraavaksi puutoslistalla oli kumihanskat, sellaiset kalastajasormikkaat, jotka saa vedettyä vaikka toisten hanskojen päälle. Muutaman pyykkipojan olisi jaksanut viedä ainakin leirille päin, niillä olisi saanut ne läpimärät sormikkaat ja villasukat kuivumaan teltan katosta. Mukava lisätarvike jos painorajat antavat myöden olisi ollut keittiöalusta (muovia/vaneria), jonka päällä keitin olisi pysynyt suorassa eikä uponnut aina lumeen ja jonka päällä olisi saanut tehdä niitä eväsleipiä. Ja vielä se camelbag tai vastaava juomasysteemi sekä teltan absidiin pitkät kiinnityskepit.

Varusteita uusittaessa tulee vaihdettaviksi lisäksi liian väljät säärystimet tiukemmin istuvaan malliin ja kangaspintaisten coretex-vaelluskenkien vaihto nahkapintaisiin, jotka hyvin rasvattuna kestivät viikon kuivina kun taas kangaspintaisten päästivät veden läpi kolmantena päivänä eivätkä sen jälkeen enää reissussa kuivuneet. Uudestaan samanlaiselle reissulle emme ottaisi: Hannun pinnalta kastuvaa (ja painavaksi muuttuvaa) ”kuoritakkia”, Hannun ison tilan vievää untuvatakkia (untsikka sinänsä oli tarpeellinen), Heidillä lainassa ollutta jättikokoista ja tonnin painavaa talvimakuupussia (Heidi ainakin olisi selvinnyt ohuemmalla ja vaikka core-pussilla täydennettynä), valitaan kevyemmät kumpparit ja kameran pitkä putki jätetään kotiin. Lisäksi punnitaan teltta uudestaan kuivana ja mietitään onko Savotan putkirinkka ihan oikeasti yes-juttu ja mitenkä kameralaukkua saisi kuljettua niin, että kamera on helposti saatavilla, mutta laukku ei ole koko ajan tiellä tai hakkaa selkää, kylkeä, vatsaa.

Porukka oli pääosin todella mukavaa, vaikkakin juttua tuli pidettyä lähinnä oman köysistön jäsenten, viereisten telttojen asukkaiden sekä bussissa vieressä istuneiden kanssa. Osallistujista noin 1/3 oli naisia, ikähaitari oli n. 20 – 55 vuotta, toki painottuen sinne 80-luvulla syntyneisiin. Itse koulutus oli korkealaatuista, asiantuntevaa ja turvallista – silti tylsyydestä tai jäykkyydestä ei ollut tietoaakaan.